

Parti Nagy Lajos

A FIUMEI KETTES SZÁMÚ TENGERÉSZ-
SZERETETOTTHON TERASZÁRÓL LÁTNI
A TENGERT

a fiumei kettes számú tengerész-szeretotthon
teraszáról látni a tengert
és Troppauer úr valóban virág
ül a kaucsuk kínai vázában
és a montenegrói szakácsnő
naponta gondját viseli
így van ez de az éposz sose jut tovább
anyám én Rejtő Jenő vagyok s nem P. Howard

a fiumei kettes számú tengerész-szeretotthon
teraszáról látni a tengert
nem azért de poltzbittner alajos
kártya és anzix
műnyomó műhelyében se szebben
hát vitathatatlanul költészet az
mikor a pitralon illatú kormányosmatróz
megfordítja alkonyattájt
a nagy kékséget és üzen tintaceruzával
*Baba! minden, de minden Teérted volt.
És most? és most? Csókol: Pepi.*

a fiumei kettes számú tengerész-szeretotthon
teraszáról látni a tengert ugyanaz
fordítva csak részben igaz és nem átvitt
értelemben hanem mert a likőrgyár és a volt
kadétiskola nagy mértékben takarja

és oroszánokról is álmodnak olykor
ha az idős tengerészek egylete
ingyenjegyet oszt a városi cirkuszba

a fiumei kettes számú tengerész-szeretetotthon
teraszáról (részben) látni a tengert
és ha feljön a hold mert feljön
el lehet akkurátusan szivarozgatni
az összes hajdani Kalóz Jenny
háromszoros nagymama immár legalább
mindamellet feljön a hold és paraszánál
akkurátusan el lehet szivarozgatni

a fiumei kettes számú tengerész-szeretetotthon
(teraszáról részben látni a tengert)
mint minden rendben tartott épület
fehérre meszelt
valamint a réztárgyak rendesen ki vannak
szidolozva és félévente újra van kátrányozva
természetesen a pissoir is ámde csíkos trikót
csak a kertész hord akit 1932-ben sodort ide
csíkszeredáról az úszni tudás
és ő pipázik egyedül

a fiumei kettes számú tengerész-szeretetotthon
teraszáról részben látni a tengert
van itt egy hajdani másodgépész aki ivott
grogot és miért ne ivott volna 1927-ben
valamelyik keresztlány lakodalmán
dunavecsén
reggel feljön a nap mint emancipált
dalmát leány a szabadstrandról
ki-ki védi kilenc tő petúniáját
kisebb darab viharkabáttal

a fiumei kettes számú tengerész-szeretetotthon
teraszáról részben látni a tengert

sok más is persze például tiszta időben
látni majland tornyait mind a harminckettőt
és esetenként felrémlik az abonyi kettő is
valahonnét az első elemi és az
első puerto ricoi foszfátrakodás közül

a fiumei kettes számú tengerész-szeretetotthon
teraszáról részben látni a tengert
kikötő hátán kikötő és bizony nem tudhatja az
ember hogy mikor kerül szárazdokkba
illetve hogy fellobogózott hajója alól
mikor zsilipelődik ki a víz nem tudhatja

mégis a fiumei kettes számú
tengerész-szeretetotthon teraszáról
láttni a tengert
ma jön a borbély
szelíden az arcok ezüst keféi ellen
ma jön az orvos
és Troppauer Hümér mindmáig tetovált
karjára mentőövet pumpál
kifulladt ez az éposz leereszt
Hümér úr számos izmain
a sellő egyre lomhább
halfarka csapdos és eltűnik az ing alatt egyre
kevesebb haját söpör össze
a montenegrói szakácsnő a teraszon
mintha nem is ma jött volna a borbély

(Angyalstop, Magvető, 1982)

HOLNAP INDUL A SZÁZAD CSUKLÓGYAKORLATRA

– ÍRTA TROPFAUER HÜMÉR –

A Szahara mellkasára
rásüt a sivatag rózsája,
Eljött a délutáni
fegyverkarbantartás órája.
Mióta ki vagyunk hajózva,
ez a legkomfortosabb garnison,
Ránk gondolunk, és egyre csak
fel-leráng a rekeszizom.

Fölöttünk mint egy, illetve 2-tő
meleget adó szárny,
Terped széjjel
az órjási kaszárny.
Hűl a lélek súrolatlan
csajkák fedelében,
Dermed a leben lassen
szuronyolajban, mintha lében.

Megannyi sárkánymintás pongyola,
megannyi szőke kócdauer
A hornyos puskacsőbent
ömődik, tűnik, fullad el.
Mert görcsös a mi ki-belégzésünk
és bizony gyatra,
Holnap indul a század
csuklógyakorlatra.

Sunyi rohamra rándul mellkasunk,
dudamód domborhorpad,
Himbáló tevék a zubbonygombok,
e pucerájba sompolygó had.

Mint ha rézedényt sikáló
beduinok közt szétcsap a gránát,
Burnuszos, rémült ujjaink
hanyatthomlokának a szaharán át.

Hajlongunk mell-leszorítva,
míg felcsukol mókázó szánkig
A nyikkanó emlékezet,
hogy kezdeni sem tudunk vele már mit.
Ha összeragadt családi
és másmilyen fényképeket veszünk is elő,
Farzsebbe tévedt mozdulatunk
szétszálazatlan, eltöredező,

De légnemvéve, befogott orral
ülni se könnyebb, meredt tartásba,
Hány kredencüveg morzsái
tokozódtak a század seggepartjába,
Hány törött gramphontű,
vagondeszka, drótszöges határ,
S hány ergus-pogrom, rossz csipeszfogás,
hogy csoda szinte ülni már.

Csak a rakaszizmok babrálnak
pokróc és tár közt fürgén fel-alá
Betárazzuk a reszelthegyű múltat,
dadogva be a nyelv alá.
Foszló zsávoly a sivatag,
lükög rajt millió tevepata,
Gombolgat gallért rajt,
garnisont századnyi pszichopata.

Ellankad mókás, zajgó kebelünk,
vidúl a hűdött szervezet,
Szeppent mosollyal stószoljuk újra
a szétrúgott szirénkonzerveket.

Feszenkedve az ágyszegélyen
viaszkoljuk a szíjazatot,
A századgramophontiszt újrahúzza
a hajnalpiros virradatot.

Kereng, mint prézlidarálóban a zsömlé
a Dél Csillaga jazz-band,
Markáns harcéléinkre lassan visszapozsgul
a pirosbarna lelken,
Estelszik künn a Szaharában,
tüzes köveken sütik a keszrát,
Fogunkon zizgő lepedék,
homokpapír zümmög, hiéna-esztrád.

Anyánk, mi egy virág vagyunk,
fiad egyetlen árva csillaga
Kilép keményen, a vállán
töltött deus ex machina.
Görcsös ki-belégzését
többé nem veti latra,
Holnap indul a század
csuklógyakorlatra.

(Csuklógyakorlat, Magvető, 1986)